

MARIJKE VERHOEVEN

ONDER SCHAT

WIE KUN JE

VERTROUWEN

ALS ALLES

INSTORT?

DE CRIME COMPAGNIE

Mei 2012

‘Jammer dat Norbert niet kon komen,’ zei Desiree zacht, terwijl ze zich langzaam losmaakte uit mijn omhelzing.

‘Dat spijt mij ook.’ Ik veegde mijn ogen af. Het was ronduit onbeschouft van mijn echtgenoot, maar ik wilde Dees in deze moeilijke tijden niet opzadelen met mijn ergernis.

Ik liet haar handen los en mijn ogen dwaalden naar Hannah, mijn zestienjarige dochter, die naast Desiree stond. Onder het blonde, sluike haar was Hannahs gezicht inwit. Haar vaak zo sprankelende ogen waren roodomrand van het huilen tijdens de uitvaart van haar opa. Ze hield haar blik strak op de grond gericht, alsof ze haar emoties met niemand wilde delen.

Troostend sloeg ik mijn armen rond de smalle schouders van mijn kind en probeerde onder de lange haren haar blik te vangen. Ik deed mijn best niet te laten merken dat ik voelde hoe ze verstijfde onder mijn aanraking.

‘Zal ik je dit weekend ophalen om samen iets leuks te gaan doen?’ vroeg ik met een licht geforceerde stem. ‘Of wil je liever wat langer bij papa blijven?’

‘Ik blijf bij papa,’ zei ze schor.

‘Dat is goed, liefje,’ antwoordde ik zacht. Met tegenzin liet ik haar los en Hannah draaide zich van me af. Iets wat ze in de afgelopen weken steeds vaker deed. Alsof ik haar niet in de ogen mocht kijken. Naast ons had Desiree mijn teleurstelling

opgemerkt. Ze wierp me een geruststellend knikje toe, waarna ik langzaam naar de uitgang van de koffiekamer liep. Hannah was al langer zichzelf niet, vond ik, ze was dromerig en afwezig. Meerdere keren had ik een poging gedaan met haar te praten, maar in tegenstelling tot het open en onbevungen kind dat ze altijd was geweest, liet ze me ineens niet meer toe in haar wereld. Ook haar vader, mijn ex-man Oscar, en zijn vrouw Desiree leken niet tot haar te kunnen doordringen. Oscar had zich hardop afgevraagd of Hannah misschien een vriendje had, waar ze ons nog niet over wilde vertellen. Ik hoopte dat het dat was, maar het speet me dat ze dat niet met ons wilde delen. Had ik haar niet oneindig vaak de boodschap meegegeven dat alles bespreekbaar was?

Nadat ik mijn jas uit de garderobe had gehaald en weer voorbij de koffiekamer kwam, ving ik de blik van Oscar. Hij gebaarde dat hij zou bellen, waarna hij met een geforceerde glimlach verderging met het in ontvangst nemen van de condoleances. Achter hem zakte Hannah neer op een stoel en trok met een verveeld gezicht haar mobiel uit de achterzak van haar donkere jeans. Zoals gewoonlijk was ze meteen geboeid door hetgeen ze op haar beeldscherm zag verschijnen. Haar zes jaar jongere halfzusje Malou bekeek het tafereel met een mix van bewondering en verbazing. Ik wendde mijn ogen af en liep met een zucht van vermoeidheid naar buiten.

Ergens had ik, net als Oscar, de wrange gedachte gehad dat het overlijden van haar opa Hannah weer wat toegankelijker zou maken. Zij en Jo waren altijd close geweest. Maar het was ijdele hoop geweest die ik had gekoesterd. De afgelopen week was ze, ondanks de protesten van haar vader, zelfs vaker de hort op gegaan, had Oscar gezegd. Ze praatte met haar vriendinnen, had ze geantwoord toen hij vroeg naar haar verdriet over haar opa. Misschien waren we niet realistisch? En was ze inderdaad verliefd, en speelden daardoor simpelweg die verwarrende hormonen op. Het kind was net zestien. Werd het niet eens tijd dat ze

zich als dwarse puber tegen ons ging afzetten? En bovendien... hoe was ik zelf op die leeftijd?

In gedachten verzonken liep ik naar de parkeerplaats van het crematorium. In mijn hoofd speelde nog de muziek die Malou op haar dwarsfluit had voorgedragen. Hannahs halfzusje was een bijzonder muzikaal talent en haar uitvoering van Griegs 'Morning Mood' zou Jo prachtig gevonden hebben.

Ik zou hem missen, mijn ex-schoonvader. Met hem had ik een hechte band gehad. En zelfs nadat Oscar en ik uit elkaar waren gegaan, was hij samen met zijn vrouw Gerda een rol in mijn leven blijven spelen. Vol lof had hij zich altijd uitgelaten over mijn schilderijen, die ik zelf als amateuristisch bestempelde. Maar Jo had er via zijn vele relaties voor gezorgd dat mijn doeken her en der een plekje hadden gekregen. En als oud-organisatieadviseur had hij Oscar en mij te pas en te onpas van advies gediend met het managen van ons restaurant en cateringbedrijf, Les Cuisiniers Créatifs. Gerda en hij hadden met veel plezier op Hannah gepast wanneer Oscar en ik tegelijk moesten werken. En hij had ontelbare koppen koffie met ons gedronken terwijl we probeerden ons restaurant van een ondergang te redden tijdens de onverbiddelijke recessie. Een hartstilstand was Oscars vader op zijn zevenenzestigste fataal geworden. Te jong. Er waren nog zoveel plannen geweest. Voor de derde keer in mijn leven ervoer ik hoe vreemd leeg het ineens kon zijn, wanneer dierbaren die er altijd als vanzelfsprekend waren geweest, plots waren verdwenen.

Knipperend tegen mijn tranen liep ik de parkeerplaats op en hield toen onwillekeurig mijn pas in. Mijn auto stond helemaal aan de andere kant, maar zelfs van een afstand kon ik zien dat er iemand tegenaan leunde. Een lange, slanke figuur, een man, met een volle bos krullen. In het felle zonlicht probeerde ik te zien wie het was, maar zijn gezicht ging verscholen in de schaduw van de hoge bomen.

Zonder mijn blik van hem los te maken liep ik verder. Er

was iets in zijn houding wat me vertelde dat hij op mij stond te wachten. Zodra ik dichterbij was, trok er een brede glimlach op zijn gezicht.

‘Goedemiddag, mevrouw Stark.’ Hij deed zijn zonnebril af waardoor twee donkere, glinsterende ogen verschenen. Hij kon niet veel ouder zijn dan vijftientig. Zijn huid had een lichte olijkleur, en zijn mond was haast sensueel te noemen door de enigszins gewelfde bovenlip. Maar ondanks dat was er iets waardoor ik op mijn hoede was.

‘Goedemiddag, kennen wij elkaar?’ antwoordde ik stijfjes.

‘Mag ik u iets vragen?’

Dat hij mij vraag negeerde, versterkte het ongemakkelijke gevoel vanbinnen. Net als dat hij met een arrogante vanzelfsprekendheid tegen mijn auto bleef leunen.

‘Hoe weet jij wie ik ben?’

‘Dat doet er niet toe,’ reageerde hij kortaf. ‘Ik heb een vraagje over uw man, Norbert van der Linden. Hij is voor ons al een tijdje onbereikbaar.’

Ik trok een frons. ‘Wat bedoel je?’

‘We hebben geprobeerd contact met hem te zoeken, maar hij negeert ons.’

‘En wie ben jij, of wie zijn jullie?’ Ik bleef hem aankijken terwijl ik in mijn rommelige tas naar mijn autosleutel graaide.

‘Uw man weet wie wij zijn.’ Hij vouwde zijn armen over elkaar en trok een spottende grijns. Ik zag dat een voortand een stukje miste. ‘Al zal hij dat ongetwijfeld ontkennen.’

‘Ik begrijp het niet, wat wil je?’ Mijn vingers omvatten de robuuste sleutel van mijn Volvo, maar ik durfde de auto nog niet open te klikken.

‘Mijn baas zou graag een gesprekje met u willen, zolang uw man ons blijft negeren.’

Een tikje nerveus keek ik om me heen. Het was weliswaar klaarlichte dag en er stonden nog meer auto’s, maar er was niemand in de buurt.

‘U hoeft zich geen zorgen te maken.’ Hij hief zijn beide handen op. ‘Mijn baas wil alleen kort met u praten.’

‘Luister, ik weet niet waar dit over gaat. Mijn echtgenoot regelt zijn eigen zaken, net als ik.’ Ik haalde mijn autosleutel uit mijn tas. ‘Wil je nu van mijn auto af gaan, ik heb net een crematie achter de rug en ik wil graag naar huis.’

‘Zullen we zeggen, morgenmiddag om halfeen?’

‘We spreken helemaal niets af.’

‘Mijn baas...’

‘Zeg maar tegen je baas dat ik niet kom,’ onderbrak ik hem gedeceerd. Ik klikte de auto van het slot en trok het portier open. ‘Ik heb geen behoefte aan geheimzinnige ontmoetingen.’

‘Mijn baas zal contact met u opnemen over de locatie.’ Hij zette zich af en leunde niet langer tegen de auto.

‘Tot ziens!’ Ik stapte in, gooide mijn tas op de bijrijdersstoel en startte de Volvo.

‘Inderdaad, tot ziens!’ Met een spottende glimlach duwde hij behulpzaam het portier dicht nog voordat ik het had kunnen doen.

Zodra ik de auto in zijn achterruit had gezet en de deuren zich automatisch vergrendelden, liet ik mijn ingehouden adem ontsnappen. Wie was dit? En verdomme, waar ging dit over? Langzaam keerde ik de auto en reed de parkeerplaats af. In de binnenspiegel zag ik dat de man me nakeek. Onwillekeurig gingen de haartjes op mijn huid overeind staan.

Pas op de ringweg van Groningen haalde ik mijn telefoon uit mijn tas en klikte hem in de houder aan het dashboard. Ik zou Norbert dadelijk vragen wat dit te betekenen kon hebben. Als hij tenminste thuiskwam vanavond.

Vlug toetste ik de toegangscode van mijn iPhone in, hopend op een appje van Gabriel, dat hij zou melden dat hij vanavond toch thuis was. Hij was journalist en soms veranderden zijn werktijden als hij iets tijdig had kunnen insturen. Na de emoties van vandaag kon ik niet wachten om me in Gabriels armen te

storten. Al ruim een jaar was hij mijn minnaar. Nooit eerder had ik me zo begeerd en geliefd gevoeld. Hoopvol greep ik het stuur met beide handen vast toen ik tot mijn verbazing het ene na het andere signaal van mijn telefoon hoorde. Was er iets gebeurd? Haastig wierp ik een blik op het beduimelde beeldscherm dat zich razendsnel vulde met appjes en pop-ups van Facebook.

‘Wat is dit?’ zei ik hardop. Mijn ogen flitsten heen en weer van de weg naar mijn mobiel. Ik wilde de display aanklikken toen een volgend bericht binnenkwam van Norbert, mijn echtgenoot: *Ik dacht verdomme dat wij onze vuile was niet buiten gingen hangen!*

‘Niet handig, Marcia!’ Zenuwachtig ijsbeerde Norbert door onze woonkeuken, terwijl ik aan de ontbijtbar op mijn laptop bezig was contact te zoeken met de helpdesk van Facebook.

‘Dat weet ik nou wel!’ snauwde ik met een verhit hoofd. De foto van mij en Gabriel verstrengeld in een innige omhelzing op het balkon van zijn appartement, was al meerdere keren geliket en een paar mensen hadden het bericht zelfs gedeeld. *Heeft Marcia alvast het zinkende schip verlaten?* luidde de tekst die erbij geschreven stond.

Dat mijn relatie met Gabriel een keer zou uitkomen, had ik heus verwacht. Zo heel erg stiekem deden hij en ik er niet langer over. Maar het meest schokkend van dit, was dat iemand het op mijn tijdlijn had gezet op het moment dat ik onbereikbaar was tijdens de uitvaart. Opdat ik het niet direct kon verwijderen? Het moest dan iemand zijn die wist wat er speelde in mijn leven.

‘Heb je die privacy-instellingen dan werkelijk nooit bekeken? En wie is die morsige kerel?’ ging Norbert gespannen verder. ‘Hij lijkt veel jonger dan jij.’

‘Het gaat je niets aan!’

‘Nou, ik dacht het wel!’ Norbert schonk zich een tweede glas whisky in. Ik zag dat zijn handen beefden. ‘Ik wil weten wie mijn vrouw neukt!’

‘Alsof jij mij direct op de hoogte bracht van de dames waar jij tijdens ons huwelijk je pik in hebt gestoken!’

‘Hou daarover op, Marcia!’ Er klonk een haast dramatische snik in zijn stem, wat maakte dat ik verrast opkeek.

‘Niks “hou daarover op!”’, reageerde ik fel. Maar Norberts blik was alweer op zijn mobiel gericht. Onderzoekend bleef ik naar hem kijken. Hij zag er anders uit dan ik van hem gewend was. Onverzorgd, maar vooral intens nerveus. Zijn dunne haar viel in vettige slierten over zijn bezwete voorhoofd en in zijn grijze overhemd waren onder de oksels donkere zweetplekken ontstaan. Waar was de zelfverzekerde, neerbuigende blik waarmee hij mij de laatste jaren zo vaak had benaderd?

‘En kom niet aan met die lulsmoes dat ik depressief was en dat dat jou carte blanche gaf om je heil elders te zoeken,’ ging ik venijnig verder, terwijl ik opnieuw naar Facebook klikte, om er zeker van te zijn dat mijn tijdlijn gezuiverd was.

Afwezig haalde Norbert een hand door zijn haar. Had hij me wel gehoord? Hij trok zich al tijden niets meer van mij aan. En ik niet van hem. We hadden er blijkbaar beiden steeds meer plezier in gekregen het leven voor de ander zo zuur mogelijk te maken. Wanneer was ik zo iemand geworden?

In zijn hand rinkelde zijn telefoon en voor de zoveelste keer drukte hij het gesprek weg. ‘Je weet niet wat dit doet met mijn reputatie.’

Met een wederom rinkelende telefoon en zijn glas whisky was Norbert de keuken uit gelopen. De deur viel met een doffe klap achter hem dicht. Zuchtend leunde ik op het tafelblad.

Wie kon dit bericht op mijn tijdlijn geplaatst hebben? Het account leek een pas gecreëerd, niet-bestaand personage. Maar wie had Gabriel en mij samen op de foto gezet? Het moest iemand zijn die weet had van onze affaire. En die wist waar Gabriel woonde. Iemand die wist dat ik op dat moment bij hem was. Het idee maakte me nerveus en misselijk.

Aan de andere kant van de hal hoorde ik een glas kapotval-

len. Wat was er in godsnaam met Norbert aan de hand? Ik had nooit verwacht dat hij overstuur zou raken wanneer hij mij zou zien met een ander. We leefden al zo lang als kat en hond samen. En alsof hij zelf niet meerdere keren buiten de pot gepist had. Hij wist net zo goed als ik dat ons huwelijk voorbij was. Al bijna een jaar was het alleen nog een kwestie wie als eerste zou durven vertrekken. Met andere woorden: wie als eerste het zinkende schip zou verlaten.

2

Acht jaar geleden ontmoette ik Norbert op het hockeyveld, waar Hannah indertijd ijverig ploeterde om de kunst van het noble spel onder de knie te krijgen. Norbert van der Linden was directeur van een zorginstelling en destijds bezig met de start van een bescheiden zorghotel waarin hij de complete erfenis van zijn ouders had geïnvesteerd. Een project waarmee hij zich verzekerd had van een duidelijke positie op de maatschappelijke en sociale ladder van de Harense en Groningse society. De gefortuneerde, tien jaar oudere Norbert was net als ik gescheiden en had een vriendenkring die voor hem in vrijwel iedere single vrouw potentieel huwelijksmateriaal zag. Iets waar een enkeling na ons huwelijk vrolijk mee verderging, tot vermaak van mijn echtgenoot, zo bleek later.

Norbert was in het bestaan van vrijgezelle vrouwen een geweldige prooi, maar vanaf het moment van onze kennismaking leek hij nog slechts oog voor mij te hebben. Dat ervoer ik als vleierend, net als de traditionele wijze waarop hij mij het hof maakte. Achteraf bezien weet ik niet wat ons naar elkaar toe deed trekken. We verschilden van elkaar als dag en nacht. Hij was te gepolijst, het tegengestelde van wat ik eigenlijk altijd aantrekkelijk had gevonden in een man. En omgekeerd was ik met mijn bohemienachtige uiterlijk voor hem een vreemde eend in de visvijver. Toch viel ik voor hem. En viel hij op zijn knie voor mij.

Norbert en ik trouwden en stiekem trok ik een lange neus naar

enkele van zijn snobistische vrienden, die meenden dat ik niet goed genoeg voor hem was. Vanuit onze kleine bovenwoning in Groningen verhuisden Hannah en ik naar Haren en trokken in bij Norbert, in zijn met riet gedekte villa Zonnewende. Een tijdje oogden we gelukkig, tezamen met Hannah en zijn parttime aanwezige dochters. We waren een modern samengesteld en bevoorrecht gezin, waar voor iedereen genoeg ruimte, geld en liefde aanwezig was.

Met de onverwachte dood van mijn beide ouders kwam er een kentering in ons bestaan. Mijn vader overleed na een kort maar hevig ziekbed, mijn moeder liet niet lang na hem het leven. Ze bezweek aan wat door enkelen zo romantisch een gebroken hart werd genoemd. Als enig kind kwam hun beider dood bij mij als een mokerslag binnen. Het was alsof ik vanbinnen volledig afgevlakt raakte. In die tijd ontdekte ik tot mijn schrik dat Norbert nauwelijks tot empathie in staat was. Iets wat van zijn kant geen onwil was, eerder een onvermogen. Ik leerde dat in zijn familie nooit was gesproken over gevoelens en al helemaal niet over negatieve emoties. In zijn jeugd en ook later nog werd zoiets resoluut onder het tapijt geveegd, waarna men met uitgestreken gezicht weer overging tot de orde van de dag. Met mijn overwelddigende verdriet wist Norbert dan ook niet om te gaan. Iets wat mij behalve een intens gevoel van eenzaamheid ook een zware teleurstelling opleverde.

Na het overlijden van mijn moeder erfde ik het appartement dat haar ouders, mijn Franse opa en oma, ooit als investering hadden gekocht. De bovenwoning bevond zich in een verbouwde honderd jaar oude villa die ooit de poëtische naam Beauregard had gekregen en bevond zich in Saint-Palais-sur-Mer, in de regio Charente-Maritime aan de Atlantische kust. In de jaren vijftig had de toenmalige eigenaar met een vooruitziende blik het huis laten verbouwen tot vier appartementen. Mijn Parijse grootouders waren vanwege de kwakkelende gezondheid van mijn opa al langer op zoek naar een woning aan zee en waren

ogenblikkelijk gevallen voor het fantastische uitzicht. Ze hadden nooit kunnen beseffen dat het appartement door het opkomende toerisme zoveel in waarde zou stijgen.

Wanneer het niet verhuurd was aan derden maakten we als familie gretig gebruik van het huis. Diverse zomers bracht ik door bij mijn opa en oma in Saint-Palais.

Na het overlijden van mijn grootouders liet mijn tante Alice weten niet langer interesse te hebben in het huis en ze verkocht haar erfdeel aan mijn moeder. En na mijn moeders dood ging het vanzelf over op mij. Het was een thuis voor me. Behalve noodzakelijke praktische veranderingen hadden we er nooit veel aan laten verbouwen. Norbert was nog opgetogen toen hij me er een keer naartoe vergezelde, maar daarna was hij er nooit meer geweest. Hij kon niet aarden in het oude huis, beweerde hij stellig. Maar ik wist dat het gebrek aan comfort en ruimte hem spartaans overkwam en hem had teleurgesteld.

In de periode na het overlijden van mijn ouders deed de recessie van 2008 haar intrede en werd het bedrijf van Oscar en mij bedreigd door een bankroet. Het was een tijd waarin de roze wolk waarop ik een tijdje zo gelukkig had rondgedobberd ineens van alle kanten meedogenloos werd aangevallen. Krampachtig probeerde ik tegen beter weten in alle zeilen bij te zetten, maar het harde werken resulteerde uiteindelijk in een zware overspannenheid. Oscar en ik zagen onze trots, ons levenswerk, langzaam ten onder gaan.

Op het moment dat ik serieus overwoog om het appartement met pijn in mijn hart te verkopen, kwam Norbert met het voorstel van een lening. Een financiële injectie die hij ons bood om verder te kunnen met Les Cuisiniers. Ik vermoedde dat zijn genereuze geste ook een gebaar was om zijn empathische onvermogen te compenseren, maar desondanks was ik hem dankbaar. Dusdanig dat ik, mede omdat ik nog altijd het volste vertrouwen had in ons huwelijk, akkoord ging met de clausule die hij in onze afspraken had laten vastleggen: het geleende bedrag zou ik

binnen tien jaar aan hem terugbetalen, of ineens, wanneer ons huwelijk zou stranden. Ik had nooit vermoed dat deze afspraak ooit zou aanvoelen als een wurgcontract.

Het was rond die tijd dat Norbert langzaam begon te veranderen. Ik kon er niet precies de vinger op leggen, maar van de altijd joviale, uitbundige echtgenoot, transformeerde hij naar iemand die steeds vaker in zichzelf gekeerd was, vaker uithuizig was en steeds meer een vreemde voor me werd.

Een tijdje leek het erop dat Les Cuisiniers er door Norberts geldelijke steun bovenop krabbelde, maar na anderhalf jaar ploeteren ging het restaurant uiteindelijk alsnog kopje-onder. De cateringtak wisten we te behouden en Oscar en ik trokken vaker het land in om met ons bedrijf op locatie te werken. Oscar was grotendeels van dit inkomen afhankelijk en voor mij voelde de toekomstige afbetaling als een molensteen om mijn nek.

Steeds vaker kreeg ik door Norberts afzijdige en soms geheimzinnige gedrag het wantrouwige vermoeden dat hij er een relatie op na hield. Toen ik op een avond weer eens terugkeerde in een leeg huis, ging ik op onderzoek uit. Mijn voorgevoel leidde me naar de woning van Loes, een recentelijk gescheiden hockeyvriendin van Norbert. En zo kwam ik er op ontzuchtende wijze achter dat Norbert zijn maatschappelijke betrokkenheid wel erg serieus nam. Vanuit Loes' achtertuin zag ik hoe mijn halfontklede echtgenoot in een acrobatisch intieme pose een naakte Loes op haar bank wist te troosten.

Ik had me nooit eerder zo vernederd gevoeld.

Norbert smeekte me hem niet te verlaten. Resoluut verbrak hij elk contact met Loes en ging niet langer naar de hockeyclub. Hij beloofde beterschap en ik vergaf hem. Deels omdat ik vond dat ook ik misschien tekort was geschoten. Ik was veel uithuizig geweest voor mijn werk en door het verdriet over mijn ouders had ik hem wellicht te weinig aandacht geschonken.

We probeerden ons huwelijk nieuw leven in te blazen, maar na een tijdje kwam de klad er opnieuw in. Norbert was weer va-

ker afwezig en wanneer hij thuis was, leek hij in gedachten verzonken. We praatten niet langer mét elkaar. Alleen tót elkaar. En steeds vaker eindigde ons gebekvecht in een ruzie over geld. Hij beweerde dat ik op zijn geld uit was geweest, dat ik een gold-digger was. Het was een uitspraak waarvan ik vermoedde dat die hem door zijn vrienden was ingefluisterd. Maar al die ruzies verstoorden de balans in onze relatie, waardoor de sfeer regelmatig om te snijden was. De kinderen bleven weg en wij gingen elk ons eigen leven leiden. In de Harense villa ging ik me steeds meer als een onwelkome gast voelen, iemand wier aanwezigheid de houdbaarheidsdatum had overschreden. Meerdere keren vluchtte ik naar Frankrijk, nam diverse klussen aan in het zuiden van het land en bracht schilderend en tekenend de avonden in afzondering door in het tuinhuis van de villa.

De tijd ging voorbij, ik wist niet waar ik op wachtte. Ik wist alleen dat ik me afsloot voor de enige oplossing die ik niet onder ogen wilde zien.

Het was al schemerig toen ik mijn laptop dichtsloeg en mijn telefoon tegelijkertijd het signaal gaf dat de batterij leeg was. Ik duwde het bord met de restanten van mijn diepvriespizza van me af. Tientallen mensen hadden de foto van mij en Gabriel gezien, zo wist ik inmiddels. Hannah was erover benaderd door haar klasgenootjes en had laten weten dat ze zich rot schaamde en me voorlopig niet wilde zien. Oscar en Desiree hadden gebeld. Ze waren de enige twee die ik ooit had verteld over mijn relatie met Gabriel en aan wie ik hem had voorgesteld. Net als ik waren ze geschokt dat iemand Gabriel en mij blijkbaar in de gaten had gehouden.

Het account op Facebook was fake en al vlug weer verwijderd. Maar er was genoeg schade aangericht. Vanuit het huis van hun moeder in Bussum hadden Norberts dochters Margreth en Anouk verontrust gebeld, ze wisten van de spanningen tussen hun vader en mij en ik had geprobeerd ze uit te leggen

dat iemand ons een hak wilde zetten. Maar ze wilden hun vader spreken, wat onmogelijk leek, want op zijn mobiel was Norbert voortdurend in gesprek.

Ook twee bevriende relaties van Norbert belden ongeduldig op onze huistelefoon, en vroegen me plompverloren of ik wist wat er werd bedoeld met 'het zinkende schip'. En wie de kerel was met wie ik zoende. Ik had de gesprekken zonder te antwoorden afgebroken en probeerde me niet te ergeren. Het waren precies deze mensen die me wel vaker hadden laten voelen dat ik een grote vergissing was geweest in Norberts leven.

Ik had Norbert boven horen lopen en telefoneren met nerveuze stem. Daarna was hij ineens weggegaan zonder iets te zeggen. Pas toen realiseerde ik me dat ik hem niet had gevraagd naar die man op de parkeerplaats. Dat gedoe op Facebook had me volledig in beslag genomen.

De enige persoon die tot mijn verbazing nauwelijks moeite had met de geplaatste foto was Gabriel. Toen ik hem sprak was hij nog aan het werk in Amsterdam, ik had de vertrouwde geluiden van de nieuwsredactie op de achtergrond kunnen horen.

'Maakt het wat uit?' had Gabriel afgeleid gereageerd. 'Dat iemand ons in de gaten heeft gehouden vind ik vervelend. Maar je wilt immers weg bij Norbert.'

Ik kon het niet helpen dat zijn nonchalante opmerking me teleurstelde. Ik vond het gek dat hij zich er niet méér over opwond. Hij was zelf journalist en absoluut gedreven in zijn vak. Waarom raakte deze schending van onze privacy hem niet zoals het mij deed?

Terwijl ik mezelf een glas icetea inschonk, deed het sprankje achterdocht dat ik eerder vanmiddag had gevoeld weer van zich horen. Was het niet té toevallig dat we in een omhelzing op dat balkon stonden? Zou Gabriel weten wie ons gefotografeerd had? Zou hij een breuk tussen Norbert en mij willen forceren? Het idee bezorgde me een ongemakkelijke knoop in mijn maag en

hoofdschuddend duwde ik het wantrouwen weg. Hoe verdorven was ik om zoiets te denken van nota bene Gabriel, de man die mij op handen droeg?

Ik draaide de dop terug op de fles toen een zware dreun elders in huis me liet schrikken. Verbaasd zette ik de icetea terug in de koelkast en luisterde. Ik had gemeend dat alleen ik thuis was. Norberts kinderen waren bij hun moeder in Bussum of in Doorn op hun kamer. Hannah misschien? bedacht ik hoopvol. Was Hannah alsnog hiernaartoe gekomen?

Aarzelend liep ik naar de grote hal waar de keuken en de andere kamers beneden op uitkwamen.

‘Hallo! Hannah?’ Ik bleef staan en luisterde aandachtig. ‘Ben jij daar, Hannah?’

Het bleef stil, maar juist toen ik me wilde omdraaien klonk er vanuit de woonkamer een piepend geluid, alsof er iemand huilde. Ongerust opende ik de deur. Hannah zat hier toch niet in haar eentje te huilen, waarom kwam ze niet bij me?

Het was donker in de woonkamer, net als in de erachter gelegen serre. Ik hoorde iemand ademen, een raspende, hijgende ademhaling, en wist meteen dat dit niet Hannah was. Nerveus liep ik op mijn tenen naar de lamp op het dressoir en klikte hem aan. In het lamplicht zag ik in de hoek van de bank in de serre Norbert liggen. Als een klein kind had hij zich half verstopt onder een plaid. Op de tafel voor hem stond een lege whiskyfles.

‘Norbert! Wat doe je?’ Ik liet mijn ingehouden adem ontsnappen en keek geschokt naar hoe hij erbij lag.

Er kwam geen reactie, alsof hij me niet eens opmerkte. Ik kon hem nog zwaarder horen ademen, het klonk alsof hij het benauwd had. Had hij een infarct of iets dergelijks gehad? O, mijn god, hij had hulp nodig!

‘Norbert?’ Voorzichtig tilde ik de plaid op.

Een scherpe walm whisky kwam me tegemoet en met een geprikkeld gebaar trok hij de deken terug. Geschrokken deinsde ik achteruit toen hij naar me opkeek. Zijn gezicht was rood en op-

gezet van de drank. Zijn wangen glommen van snot en tranen.

‘O, Marcia!’ bracht hij ontdaan uit.

‘Wat is er?’ Mijn mond viel open bij het zien van het emotionele wrak dat voor mij lag. Zo had ik Norbert nooit meegeemaakt. Zelfs niet toen hij me na zijn eerste affaire had gesmeekt niet weg te gaan. ‘Wat is er in godsnaam aan de hand?’

‘Ik heb het fout gedaan, Marce.’ Hij begon hard te snikken en keek met zoveel wanhoop naar me op, dat ik intuïtief naast hem op de bank plofte en een arm om hem heen sloeg. Norbert klampte zich aan me vast en huilde schokschouderend met diepe, dramatische uithalen.

‘Wat heb je fout gedaan?’ vroeg ik ongerust.

‘Alles-s-s-s... Ik had het niet meer in de hand, Marce. Ik kon niet anders.’

‘Ik-ik begrijp je niet, wat bedoel je?’

Hij antwoordde niet, maar snikte hartverscheurend en onwillekeurig begon ik zijn rug te strelen om hem te kalmeren, zoals ik bij Hannah altijd deed wanneer ze verdrietig was. Maar de troost leek Norbert niet te helpen, de uitbarsting werd eerder heviger. Hij hield me zo stevig vast dat het pijn deed. Stijfjes probeerde ik te gaan verzitten. Ik was al zo lang niet meer dicht bij hem geweest dat dit lichamelijk contact onbehaaglijk voelde. En de geur van alcohol die hij uitademde was misselijkmakend.

‘O, Marcia. Ik kan het niet beheers-beh-beheersen.’ Norbert hapte naar adem tussen de uithalen. ‘Ik heb mezelf niet onder controle.’

‘Wat niet?’ Ik merkte dat ik ongeduldig werd.

Maar hij zei niets meer en haalde alleen luidruchtig zijn neus op. Mijn hand gleed nog geruststellend over zijn gekromde rug en na een tijdje voelde ik dat hij kalmer werd. Hij vlijde zijn hoofd tegen mijn borst. Onzeker keek ik om me heen, wat moest ik doen?

‘O, Marce, wat moet ik zonder jou?’ snifte hij zacht. ‘Jij bent altijd zo lief voor me.’

Onopzettelijk moest ik lachen. We maakten elkaar nog net niet af, dus lief was ik al tijden niet meer voor hem geweest.

‘Echt, ik hou van jou. Ik heb zo veel fout gedaan, en-en die andere vrouwen, ze betekenden niets. Niet zoals jij, Marcia.’

Ik hield mijn adem in en probeerde van hem weg te schuiven, maar hij klampte zich nog steviger aan mij vast.

‘Je bent zo mooi, en zo anders dan zij. Je bent...’

Plotseling voelde ik zijn handen onder mijn shirt glijden en ik verstijfde.

‘O, Marcia! O, god.’ Norbert duwde zich op en ineens was zijn snotterige gezicht vlak voor het mijne. Zijn adem maakte me misselijk en ik schrok toen zijn vingers tastend over mijn borsten gleden. ‘Laten we vrijen. Net als vroeger, Marce.’

Ik bewoog opzij en viel onhandig van de bank terwijl Norbert zijn handen naar me uitstrekte. ‘Norbert, niet doen,’ stamelde ik verward en ik schoof op mijn billen bij hem vandaan.

‘Ik hou zo veel van je, Marce. Zo ontzettend veel.’ Als een pudding zakte hij voorover op de bank en bleef liggen.

Geschokt krabbelde ik overeind en trok mijn kleren recht. ‘Norbert?’ fluisterde ik beduusd.

‘Net als vroeger, Marce. Vroeger, toen-toen alles nog...’ Hij zweeg en ik hoorde aan zijn ademhaling dat hij in slaap was gevallen.

Behoedzaam liep ik achteruit. Mijn god, wat gebeurde er allemaal? Bij de deur bleef ik staan. Hij sliep als een os en snurkte zo luid dat de overburen dit vast konden horen. Stilletjes verliet ik de kamer en sloop vliemensvlug naar boven.